

Bruksela, 8 grudnia 2025 r.
(OR. en)

16548/25

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0101 (COD)

JAI 1878
ASILE 120
ASIM 91
CODEC 2054

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	16025/25
Nr dok. Kom.:	8042/25 + ADD 1
Dotyczy:	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do ustanowienia wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii – <i>Podejście ogólne</i>

Na posiedzeniu 8 grudnia 2025 r. Rada wypracowała podejście ogólne w sprawie przedmiotowego wniosku.

Tekst dodany do wniosku Komisji oznaczono ***pogrubioną kursywą***, a skreślenia – symbolem [...]. Jeśli chodzi o zmiany wprowadzone przez prezydencję w rozporządzeniu (UE) 2024/1348, których nie obejmował pierwotny wniosek Komisji, tekst dodany w stosunku do obecnego tekstu tego rozporządzenia oznaczono ***pogrubioną kursywą i podkreśleniem***, a skreślenia – symbolem [...].

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniające rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do ustanowienia wykazu
bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78
ust. 2 lit. d),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów², [...]

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

¹ Dz.U. C z , s. .

² Dz.U. C z , s. .

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348³ jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową pochodzi z bezpiecznego kraju pochodzenia, zastosowanie [...] mają przepisy szczególne. W szczególności należy przyspieszyć rozpatrywanie wniosku, a jeżeli osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową nie zezwolono jeszcze na wjazd na terytorium państw członkowskich, państwo członkowskie może rozpatrzyć wniosek pod kątem jego zasadności w ramach procedury granicznej.
- (2) ***W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 przewidziano możliwość wskazania na poziomie Unii państw trzecich jako bezpieczne kraje pochodzenia zgodnie z warunkami określonymi w tym rozporządzeniu.*** Konieczne jest ułatwienie stosowania w praktyce koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia jako podstawowego narzędzia pomagającego w szybkim rozpatrywaniu wniosków, które prawdopodobnie są bezzasadne, w drodze wskazania państw trzecich jako bezpieczne kraje pochodzenia. Konieczne jest również wyeliminowanie niektórych istniejących rozbieżności między krajowymi wykazami bezpiecznych krajów pochodzenia obowiązującymi w państwach członkowskich. Należy zatem ustanowić wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii. Chociaż państwa członkowskie zachowują prawo do stosowania lub wprowadzania przepisów pozwalających na wskazanie na poziomie krajowym państw trzecich innych niż te, które wskazano jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii, takie wspólne wskazanie na poziomie Unii powinno zapewnić stosowanie tej koncepcji przez wszystkie państwa członkowskie w jednolity sposób w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, których kraje pochodzenia zostały wskazane.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

- (3) Fakt, że państwo trzecie uznano za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii lub na poziomie krajowym, nie może oznaczać stwierdzenia bezwarunkowej gwarancji bezpieczeństwa dla obywateli tego państwa, ***nawet jeśli nie należą oni do kategorii osób, którą wyłączo******no podczas wskazywania państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju pochodzenia***, a zatem nie zwalnia z konieczności indywidualnego rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. ***W ocenie będącej podstawą takiego wskazania, z uwagi na jej charakter, można jedynie brać pod uwagę uwarunkowania ogólne, cywilne, prawne i polityczne w tym państwie oraz to, czy osoby, które w tym państwie zostaną uznane winnymi prześladowań, tortur lub niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania, w praktyce podlegają karom w tym państwie.*** Państwa członkowskie mogą stosować koncepcję bezpiecznego kraju pochodzenia, tylko jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie może wykazać w ramach indywidualnej oceny, że istnieją elementy uzasadniające, dlaczego nie ma do niej zastosowania koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia, oraz pod warunkiem że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową ma obywatelstwo tego państwa lub jest bezpaństwowcem i w tym państwie miała poprzednie miejsce zwykłego pobytu. Zastosowanie tej koncepcji w ramach indywidualnej oceny pozostaje bez uszczerbku dla faktu, że niektóre kategorie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową mogą znaleźć się w szczególnej sytuacji we wskazanych państwach trzecich i w związku z tym mogą mieć uzasadnioną obawę przed prześladowaniem lub mogą być narażone na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy.

- (3a) Ocena, czy dane państwo trzecie należy wskazać jako bezpieczny kraj pochodzenia, opiera się na szeregu istotnych i dostępnych źródeł informacji, w tym informacjach pochodzących od państw członkowskich, Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu („Agencja ds. Azylu”), Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i innych odpowiednich organizacji międzynarodowych. W ocenie uwzględnia się również, w miarę dostępności, wspólną analizę informacji o kraju pochodzenia, o której mowa w art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303⁴, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1348. W oparciu o szereg takich źródeł informacji pewne państwa trzecie uznaje się za bezpieczne kraje pochodzenia.**
- (4) W odniesieniu do krajów, którym przyznano status krajów kandydujących do członkostwa w Unii, Traktat o Unii Europejskiej określa warunki i zasady, których musi przestrzegać każdy kraj pragnący zostać państwem członkowskim. Kryteria te zostały określone przez Radę Europejską na szczycie w Kopenhadze w 1993 r. i zastrzone podczas szczytu Rady Europejskiej w Madrycie w 1995 r. Są to: stabilność instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie i ochrona mniejszości; funkcjonująca gospodarka rynkowa oraz zdolność sprostania presji konkurencyjnej i siłom rynkowym UE; zdolność do przyjęcia na siebie wymogów członkostwa, włączając w to możliwość skutecznego wdrażania zasad, norm i polityk tworzących unijny dorobek prawny oraz realizację celów unii politycznej, gospodarczej i walutowej. Rada Europejska przyznaje danemu krajowi status kraju kandydującego na podstawie opinii Komisji Europejskiej sporządzonej po złożeniu przez ten kraj wniosku o członkostwo w Unii.

⁴ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303 z dnia 15 grudnia 2021 r. ustanawiające Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 439/2010 (Dz.U. L 468 z 30.12.2021, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2303/oj>).**

(5) [...]⁵[...]

⁵ [...]

- (6) Kraje kandydujące do UE otrzymały ten status od Rady Europejskiej na podstawie jednogłośnej decyzji, w następstwie zalecenia Komisji Europejskiej. Jeżeli chodzi w szczególności o polityczne kryteria członkostwa w UE, stwierdzono, że kraje kandydujące do UE poczyniły postępy na drodze do osiągnięcia stabilności instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie i ochronę mniejszości. Można zatem stwierdzić, że te państwa trzecie, którym przyznano status kraju kandydującego do UE, powinny zostać **uznane za bezpieczne kraje pochodzenia w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2024/1348 i w związku z tym należy je wskazać na poziomie Unii jako bezpieczne kraje pochodzenia**⁶. **Należy jednak należycie wziąć pod uwagę fakt, że sytuacja w kraju kandydującym do UE może zmienić się na tyle, że wskazanie tego kraju jako bezpieczny kraj pochodzenia powinno przestać obowiązywać. Dlatego też niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać, że wskazanie państw trzecich, którym przyznano status kraju kandydującego do UE, powinno przestać obowiązywać, [...] jeżeli zachodzi **którakolwiek** z następujących okoliczności: w danym kraju istnieje poważne [...] zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego; w związku z działaniami tego kraju, **które naruszają podstawowe prawa i wolności i które są istotne dla wskazania go jako bezpieczny kraj pochodzenia**, przyjęto środki ograniczające w rozumieniu części piątej tytuł IV Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; lub [...]** ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzących z danego państwa przekracza 20 %. **W okresie, w którym utrzymują się okoliczności przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie nie powinny stosować koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia wobec osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzących z kraju kandydującego do UE.**

⁶ **Wskazania te pozostają bez uszczerbku dla wszelkich decyzji, jakie mogą w przyszłości podjąć Rada Europejska lub Rada UE w sprawie przyjęcia do Unii krajów kandydujących.**

(6a) Zasadnicze znaczenie ma, by wskazanie jako bezpieczne kraje pochodzenia krajów, które kandydują do członkostwa w Unii, obowiązywało w jednolity sposób we wszystkich państwach członkowskich, w tym jeśli chodzi o okoliczności określone w niniejszym rozporządzeniu, w których kraje te nie powinny już być uznawane za bezpieczne kraje pochodzenia. Aby ułatwić wdrażanie niniejszego rozporządzenia i zapewnić pewność prawa, Komisja powinna stale monitorować sytuację w krajach kandydujących do członkostwa w Unii i informować państwa członkowskie i Radę, gdy w którymś z tych krajów zachodzi lub przestała zachodzić którakolwiek z tych okoliczności. Z uwagi na potencjalne skutki dla stosunków zewnętrznych Unii i państw członkowskich Komisja nie powinna, bez uprzedniej zgody Rady, informować państw członkowskich o tym, że istnieje poważne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego w kraju kandydującym do EU. W związku z tym przed poinformowaniem państw członkowskich o każdym poważnym zagrożeniu wynikającym z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego w kraju kandydującym do UE Komisja powinna powiadomić o swoim zamiarze Radę, która powinna wyrazić stosowną zgodę.

(6b) Przy informowaniu państw członkowskich i Rady o tym, czy w danym państwie kandydującym do członkostwa w Unii istnieje poważne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego, Komisja powinna uwzględnić szereg istotnych źródeł informacji, w tym informacje pochodzące od wszelkich odnośnych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii lub od organizacji międzynarodowych. W szczególności Komisja powinna móc wziąć pod uwagę to, czy Rada Europejska lub Rada uznały istnienie sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego w danym państwie trzecim. Także informując państwa członkowskie i Radę, że nie istnieje już poważne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego w kraju kandydującym do UE, Komisja powinna być w stanie uwzględnić fakt, że Rada Europejska lub Rada uznały, że dane okoliczności przestały zachodzić.

(7) Jeżeli chodzi o Kosowo⁷, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 16 państw członkowskich obecnie uznaje Kosowo za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Kosowa wyniósł 5 % w 2024 r. Kosowo jest potencjalnym kandydatem do członkostwa w Unii. Konstytucja tego kraju obejmuje główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Kosowo jest wielopartyjną demokracją przedstawicielską z podziałem władzy między instytucjami ustawodawczymi, wykonawczymi i sądowymi, a odpowiednie ramy prawne są zgodne z normami europejskimi. Ogólnie rzecz biorąc, ramy prawne gwarantują ochronę praw podstawowych i są zgodne z normami europejskimi. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Kosowa do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. W Kosowie nie istnieje ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia 2024/1347⁸. Prawo krajowe nie przewiduje kary śmierci, a władze Kosowa wykazują zaangażowanie w zapobieganie torturom i złemu traktowaniu. W Kosowie nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. W Kosowie nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia 2024/1347.

⁷ Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa.

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1347 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, zmieniające dyrektywę Rady 2003/109/WE oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE (Dz.U. L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>)

- (8) Jeżeli chodzi o Bangladesz, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu sześć państw członkowskich obecnie uznaje Bangladesz za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Bangladeszu wyniósł 4 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował niektóre międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Bangladesz jest republiką parlamentarną podlegającą konstytucji, która przewiduje podział władzy między władzą wykonawczą a sądowniczą. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odesłanie lub ekstradycja obywateli Bangladeszu do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia 2024/1347. Chociaż Bangladesz nadal dopuszcza karę śmierci i nie podpisał Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, którego celem jest zniesienie kary śmierci, wyroki śmierci są wykonywane rzadko. Bangladesz ratyfikował Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Bangladeszu nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (9) Jeżeli chodzi o Kolumbię, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu żadne państwo członkowskie nie uznaje obecnie Kolumbii za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Kolumbii wyniósł 5 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Konstytucja z 1991 r. i wynikające z niej orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego przewidują solidne gwarancje praw człowieka. Kolumbia jest republiką federalną o demokratycznym reprezentatywnym systemie politycznym, z podziałem kompetencji między władzą wykonawczą, ustawodawczą i sędziowską. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce szeroko zakrojone wydalanie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Kolumbii do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo w Kolumbii nie istnieje ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347, z wyjątkiem określonych obszarów wiejskich bez stałej obecności państwa. Kara śmierci jest zakazana na mocy konstytucji Kolumbii. Ramy prawne zakazujące kar w postaci tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania są zgodne z normami międzynarodowymi. Nie występuje ogólne zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

(10) Jeżeli chodzi o Egipt, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu sześć państw członkowskich obecnie uznaje Egipt za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Egiptu wyniósł 4 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Egipt jest republiką, w której prezydent pełni zarówno funkcję głowy państwa, jak i szefa władzy wykonawczej. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalanie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Egiptu do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Chociaż Egipt nadal dopuszcza karę śmierci na mocy kodeksu karnego i prawa wojskowego, ratyfikował Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. Egipt zadeklarował w swojej krajowej strategii na rzecz praw człowieka, że zamierza zreformować przepisy o tymczasowym aresztowaniu, poprawić warunki panujące w więzieniach, ograniczyć liczbę przestępstw karanych śmiercią i wzmocnić kulturę praw człowieka we wszystkich instytucjach rządowych. Konieczne jest skuteczne wprowadzenie tych deklaracji w życie, jako że postępy dotyczyły jak dotąd ścieżki instytucjonalnej. W Egipcie nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

(11) Jeżeli chodzi o Indie, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu dziewięć państw członkowskich obecnie uznaje Indie za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Indii wyniósł 2 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Indie są republiką konstytucyjną i demokracją parlamentarną. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Indii do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Chociaż Indie nadal dopuszczają karę śmierci w swoim prawie karnym i nie podpisały Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, którego celem jest zniesienie kary śmierci, w praktyce kary śmierci nie stosowano od 2020 r. Indie [...] **podpisały** Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Indiach nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

(12) Jeżeli chodzi o Maroko, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 11 państw członkowskich obecnie uznaje Maroko za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Maroka wyniósł 4 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Maroko jest monarchią parlamentarną. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Maroka do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Maroko przestrzega moratorium na wykonywanie kary śmierci od 1993 r., chociaż nadal dopuszcza karę śmierci w swoim prawie karnym, i nie ratyfikowało Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci. Maroko ratyfikowało Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Maroku nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

(13) Jeżeli chodzi o Tunezję, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 10 państw członkowskich obecnie uznaje Tunezję za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Tunezji wyniósł 4 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Konstytucja z 2022 r. ustanawia system prezydencki. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Tunezji do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Tunezja przestrzega moratorium na wykonywanie kary śmierci od 1991 r., chociaż utrzymuje karę śmierci w swoim prawie karnym, i nie ratyfikowała Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci. Tunezja ratyfikowała Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Tunezji nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

(14) [...]

- (15) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1348 państwo trzecie można wskazać jako bezpieczny kraj pochodzenia wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie sytuacji prawnej, stosowania prawa w ramach ustroju demokratycznego i ogólnych uwarunkowań politycznych można wykazać, że nie dochodzi w tym państwie do prześladowania określonego w art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347 oraz nie występuje tam rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy określonej w art. 15 tego rozporządzenia.
- (16) [...] Biorąc pod uwagę fakt, iż w Bangladeszu, Egipcie, Indiach, Kolumbii, Maroku i Tunezji, jak również w Kosowie jako potencjalnym kandydacie do członkostwa w Unii, zasadniczo nie istnieje ryzyko prześladowania lub doznania poważnej krzywdy w rozumieniu rozporządzenia 2024/1347, o czym świadczą również bardzo niskie wskaźniki przyznawania azylu, [...] **można stwierdzić, że państwa te spełniają odpowiednie kryteria, by być uznanymi za bezpieczne kraje pochodzenia w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2024/1348 i jako takie należy je wskazać poziomie Unii. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości wskazania przez państwa członkowskie innych państw trzecich jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie krajowym oraz dla ewentualnego wskazania w przyszłości dodatkowych państw trzecich jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii w drodze przyszłych zmian w rozporządzeniu (UE) 2024/1348.**
- (17) Wskazanie tych krajów jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii pozostaje bez uszczerbku dla zasady określonej w rozporządzeniu 2024/1348, zgodnie z którą państwa członkowskie mogą stosować koncepcję bezpiecznego kraju pochodzenia, tylko jeżeli osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nie mogą wykazać w ramach indywidualnej oceny, że istnieją elementy uzasadniające, dlaczego nie ma do nich zastosowania koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia. W tym kontekście szczególną uwagę należy zwrócić na osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową, które znajdują się w szczególnej sytuacji w tych państwach, takie jak osoby LGBTIQ, ofiary przemocy ze względu na płeć, obrońcy praw człowieka, mniejszości religijne i dziennikarze.

(17a) Istotne zmiany, do których dochodzi w państwie trzecim wskazanym jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii, mogą mieć nieproporcjonalny wpływ na konkretne obszary lub grupy osób w tym państwie, co sprawi, że niektóre pochodzące z tego państwa osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową będą mieć odmienne potrzeby w zakresie ochrony i pojawi się konieczność zapewnienia tym osobom gwarancji proceduralnych. Rozporządzenie (UE) 2024/1348 wprowadza możliwość wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia, z wyjątkami dotyczącymi konkretnych części jego terytorium lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób. Rozporządzenie to przewiduje również, że w przypadku znaczącego pogorszenia się sytuacji w takim państwie trzecim Komisja w drodze aktu delegowanego zawiesza wskazanie tego państwa trzeciego na poziomie Unii jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia. Aby zaradzić sytuacji, w której państwo trzecie wskazane jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii nie spełnia już – na całości swojego terytorium lub w odniesieniu do niektórych kategorii osób w ramach ludności tego państwa – materialnych warunków takiego wskazania określonych w rozporządzeniu (UE) 2024/1348, Komisję należy upoważnić do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu częściowego zawieszenia tego wskazania, w razie potrzeby, na okres sześciu miesięcy w odniesieniu do konkretnych części terytorium lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w tym państwie trzecim, stosownie i proporcjonalnie do istotnych zmian w tym państwie mających wpływ na tę część jego terytorium lub tę kategorię osób.

Ponadto w terminie 3 miesięcy od przyjęcia aktu delegowanego przewidującego częściowe zawieszenie wskazania tego państwa trzeciego Komisja powinna przedstawić wniosek ustawodawczy w celu usunięcia z zakresu wskazania tego państwa trzeciego na poziomie Unii jako bezpiecznego kraju trzeciego lub bezpiecznego kraju pochodzenia tych części jego terytorium lub tych kategorii osób, do których ma zastosowanie zawieszenie. W przypadku gdy w późniejszym czasie państwo członkowskie powiadomi Komisję, że jego zdaniem z popartej dowodami oceny wynika, że wskutek zmiany sytuacji w tym państwie trzecim ponownie spełnia ono warunki określone w rozporządzeniu (UE) 2024/1348 w odniesieniu do państwa jako całości lub określonych części jego terytorium lub grup jego ludności, Komisja może zaproponować, by odpowiednio zmienić wskazanie dotyczące tego państwa jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia.

- (18) Biorąc pod uwagę, że sytuacja migracyjna może szybko się zmienić i występuje zwiększona presja wynikająca z napływu mieszanych przepływów obejmujących duży odsetek osób o niskich szansach na otrzymanie ochrony międzynarodowej, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zastosowania podstawy do rozpatrywania wniosków w trybie przyspieszonym określonej w art. [...] **42 ust. 1 lit. j)** rozporządzenia (UE) 2024/1348, począwszy od daty wcześniejszej niż ogólna data rozpoczęcia stosowania tego rozporządzenia, **pod warunkiem że państwa członkowskie dokonały transpozycji i wdrożenia odnośnych przepisów i procedur określonych w dyrektywie 2013/32/UE**. Pozwoliłoby to państwom członkowskim szybko i elastycznie reagować na zmiany w przepływach migracyjnych. Biorąc pod uwagę, że wnioski takich osób ubiegających się o ochronę międzynarodową prawdopodobnie będą bezzasadne, szybkie rozpatrywanie ich w ramach procedury w trybie przyspieszonym lub procedury granicznej umożliwiłoby organom ds. azylu i migracji efektywniejsze ocenianie zasadnych wniosków i szybsze wydawanie decyzji, a tym samym przyczyniłoby się do poprawy wiarygodności i funkcjonowania polityki azylowej i polityki powrotowej, z pełnym poszanowaniem praw podstawowych.

- (19) Ponadto, aby *jeszcze lepiej* uwzględnić złożoną i faktyczną sytuację w państwach trzecich, *które nie zostały wskazane jako bezpieczne kraje pochodzenia lub bezpieczne kraje trzecie na poziomie Unii*, państwa członkowskie, stosując lub wprowadzając przepisy umożliwiające wskazanie [...] *takich państw* na poziomie krajowym, [...] powinny mieć możliwość dokonania tego z wyłączeniem konkretnych części [...] terytorium *takich państw* lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia 2024/1348.
- (20) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii oraz przyspieszenie stosowania niektórych przepisów rozporządzenia 2024/1348, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i może zostać osiągnięty wyłącznie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

- (21) [...] Zgodnie z art. 3 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Irlandia powiadomiła [...] pismem z dnia **22 lipca 2025 r.** o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego [...] **rozporządzenia**. [...]
- (22) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (23) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych UE.
- (24) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2024/1348,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 wprowadza się następujące zmiany:

-1) art. 60 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgodnie z art. 74 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących zawieszenia, w całości lub w części, wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci na poziomie Unii, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 63.”;

(0) art. 61 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa trzecie [...] mogą zostać wskazane jako [...] bezpieczne [...] kraje pochodzenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie sytuacji prawnej, stosowania prawa w ramach ustroju demokratycznego i ogólnych uwarunkowań politycznych można wykazać, że nie dochodzi w tym państwie do prześladowania w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347 oraz nie występuje tam rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 tego rozporządzenia.”;

(1) w art. 62 [...] wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa trzecie [...] mogą zostać wskazane jako bezpieczne kraje pochodzenia zgodnie z warunkami określonymi w art. 61 i z niniejszym artykułem.”

[...]b) [...] po ust. 1 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii wskazuje się państwa trzecie wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.”;

[...],1b. Jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii [...] wskazuje się również państwa *trzecie*, którym przyznano status państw kandydujących do przystąpienia do Unii, chyba że zachodzi *co najmniej* jedna z następujących okoliczności:

- a) w danym kraju istnieje poważne [...] zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego;
- b) w związku z działaniami tego [...] państwa **trzeciego, które naruszają podstawowe prawa i wolności i które są istotne dla wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj pochodzenia, jak określono w art. 61,** przyjęto środki ograniczające w rozumieniu części piątej tytuł IV Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- c) odsetek decyzji organu rozstrzygającego w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z państwa, którego są obywatelami, albo, w przypadku bezpaństwowców, z państwa, w którym posiadają poprzednie miejsce zwykłego pobytu, przekracza 20 % **całkowitej liczby decyzji wydanych w odniesieniu do tego państwa trzeciego przez organ rozstrzygający,** wynikającej z najnowszych dostępnych średnich rocznych ogólnounijnych danych Eurostatu.[...]

W przypadku gdy zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–c), lub gdy przestaje ona zachodzić, Komisja informuje o tym państwa członkowskie i Radę. W przypadku lit. a) przed poinformowaniem państw członkowskich Komisja musi uzyskać uprzednią zgodę Rady.”;

[...]

c) *ust. 4 otrzymuje brzmienie:*

„4. Zgodnie z art. 74 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących zawieszenia, w całości lub w części, wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 63.”;

(2) *art. 63 otrzymuje brzmienie:*

„Artykuł 63

Zawieszenie i usunięcie wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii

- 1. W przypadku znaczących zmian w sytuacji państwa trzeciego wskazanego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii Komisja przeprowadza popartą dowodami ocenę tego, czy to państwo trzecie spełnia warunki określone w art. 59 lub 61 i jeżeli uzna, że warunki te przestały być spełniane, w całości lub w części, zastosowanie mają następujące przepisy:*

- a) w przypadku gdy warunki określone w art. 59 lub 61 przestały być spełniane w odniesieniu do konkretnych części terytorium tego państwa trzeciego lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w tym państwie, Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 74 w celu częściowego zawieszenia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii w odniesieniu do tych części terytorium lub tych kategorii osób na okres sześciu miesięcy;
- b) w przypadku gdy warunki określone w art. 59 lub 61 przestały być spełniane w odniesieniu do całości terytorium lub do całej ludności tego państwa trzeciego, Komisja [...] przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 74 w celu całkowitego zawieszenia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii na okres sześciu miesięcy.
2. *Komisja stale monitoruje sytuację w państwie trzecim, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając między innymi przekazywane przez państwa członkowskie i Agencję ds. Azylu informacje na temat późniejszych zmian sytuacji w tym państwie trzecim.*

3. *W przypadku gdy Komisja przyjęła zgodnie z ust. 1 lit. a) lub b) akt delegowany zawieszający wskazanie danego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii w odniesieniu do wszystkich lub niektórych części terytorium tego państwa trzeciego lub do wszystkich lub niektórych kategorii osób w tym państwie trzecim, w terminie trzech miesięcy od daty przyjęcia tego aktu delegowanego przedkłada wniosek, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, [...] w celu:*
- a) zmiany wskazania tego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii, by przewidzieć wyłączenia z tego wskazania w odniesieniu do konkretnych części terytorium lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób, objętych aktem delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 1 lit. a); lub*
- b) usunięcia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub [...] jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii.*
4. *Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku, o którym mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od przyjęcia aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany [...] przestaje obowiązywać. W przypadku gdy Komisja przedłoży taki wniosek w terminie trzech miesięcy od przyjęcia aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 1, jest ona uprawniona do przedłużenia – na podstawie popartej dowodami oceny – ważności tego aktu delegowanego o sześć miesięcy z możliwością ponownego jednokrotnego przedłużenia o taki sam okres.*

5. *Bez uszczerbku dla ust. 4, w przypadku gdy wniosek przedłożony przez Komisję w celu usunięcia wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii lub zmiany tego wskazania nie zostanie przyjęty w ciągu 15 miesięcy od daty jego przedłożenia przez Komisję, zawieszenie w całości lub w części wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii przestaje obowiązywać.”;*

(3) *art. 64 otrzymuje brzmienie:*

„Artykuł 64

Wskazanie państw trzecich jako bezpieczne kraje trzecie lub bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie krajowym

1. *Państwa członkowskie mogą zachować lub wprowadzić przepisy, które pozwalają na wskazanie na poziomie krajowym – do celów rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej –bezpiecznych krajów trzecich lub bezpiecznych krajów pochodzenia innych niż te wskazane na poziomie Unii.*
2. *W przypadku gdy wskazanie państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii zostało zawieszona, w całości lub w części, w drodze aktu delegowanego przyjętego zgodnie z art. 63 ust. 1 lit. a) lub b), państwa członkowskie nie mogą wskazać tego państwa jako bezpieczny kraj trzeci ani jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym.*

3. *W przypadku gdy wskazanie państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii zostało [...] usunięte lub zmienione zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, państwo członkowskie może powiadomić Komisję, że uznaje ono, iż w związku ze zmianą sytuacji w tym państwie ponownie spełnia ono warunki określone w art. 59 ust. 1 [...] lub art. 61.*

Powiadomienie zawiera popartą dowodami ocenę spełniania przez to państwo warunków określonych w art. 59 ust. 1 [...] lub art. 61, w tym wyjaśnienie konkretnych zmian w sytuacji w państwie trzecim, które powodują, że to państwo trzecie ponownie spełnia przedmiotowe warunki. W stosownych przypadkach państwo członkowskie precyzuje w swoim powiadomieniu, których części terytorium lub których kategorii osób w państwie trzecim dotyczy jego ocena.

W następstwie tego powiadomienia Komisja występuje do Agencji ds. Azylu o informacje i analizę dotyczące sytuacji w danym państwie trzecim.

W przypadku gdy wskazanie państwa trzeciego, którego to państwa dotyczyło powiadomienie państwa członkowskiego, jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii zostało usunięte zgodnie z art. 63 ust. 3 lit. b), [...] powiadamiające państwo członkowskie może wskazać to państwo trzecie jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym tylko pod warunkiem, że Komisja nie wyrazi sprzeciwu wobec tego wskazania.

Przysługujące Komisji prawo sprzeciwu jest ograniczone do okresu dwóch lat od daty usunięcia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii. Ewentualny sprzeciw Komisja zgłasza w okresie trzech miesięcy, licząc od daty każdego powiadomienia przez państwo członkowskie i po dokonaniu należytego przeglądu sytuacji w tym państwie trzecim, z uwzględnieniem warunków określonych w art. 59 ust. 1 i art. 61 niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli [...] Komisja uzna, że warunki [...] określone w art. 59 ust. 1 lub art. 61 [...] są ponownie spełniane w odniesieniu do wszystkich lub niektórych części terytorium państwa trzeciego objętego powiadomieniem otrzymanym zgodnie z akapitem pierwszym lub do wszystkich lub niektórych kategorii osób w tym państwie trzecim, [...] może wystąpić z wnioskiem o zmianę niniejszego rozporządzenia, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, [...] w celu wskazania tego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii w odniesieniu do kategorii osób lub części terytorium tego państwa trzeciego, dla których te warunki są spełniane.

4. *Do dnia 12 czerwca 2026 r. i natychmiast po każdym wskazaniu lub po wprowadzeniu zmiany w dokonanych przez siebie wskazaniach państwa członkowskie powiadamiają Komisję i Agencję ds. Azylu o państwach trzecich, które wskazały jako bezpieczne kraje trzecie lub bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie krajowym. Państwa członkowskie informują Komisję i Agencję ds. Azylu raz do roku o innych bezpiecznych krajach trzecich, do których zastosowanie ma przedmiotowa koncepcja w odniesieniu do konkretnych osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, o których mowa w art. 59 ust. 4 lit. b).”;*

(4) w art. 78 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 2 słowo „załączniku” zastępuje się słowem „załączniku I”;

[...] 5) w art. 79 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Art. 59 ust. 2, art. 61 ust. 2 i art. 61 ust. 5 lit. b) mają jednak zastosowanie od [...] **daty** wejścia w życie rozporządzenia (UE) .../... [zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348] w odniesieniu do stosowania pojęcia »bezpieczny kraj [...] **pochodzenia**« zgodnie z art. 36 i 37 dyrektywy 2013/32/UE oraz pojęcia »bezpieczny kraj [...] **trzeci**« zgodnie z art. 38 dyrektywy 2013/32/UE **przed dniem 12 czerwca 2026 r.**”;

b) w ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwo członkowskie [...] **może** stosować art. 42 ust. 1 lit. j) i art. 42 ust. 3 lit. e) jako podstawy zastosowania procedury rozpatrywania wniosku prowadzonej w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 31 ust. 8 dyrektywy 2013/32/UE lub procedury prowadzonej na granicy lub w strefach tranzytowych zgodnie z art. 43 dyrektywy 2013/32/UE przed dniem 12 czerwca 2026 r., **jeżeli dokonało transpozycji odnośnych przepisów i wdrożyło procedury specjalne wspomniane w niniejszym artykule na poziomie krajowym przed datą wejścia w życie rozporządzenia (UE) .../... [zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348].**”;

c) *ust. 4 otrzymuje brzmienie:*

„4. W przypadku państw członkowskich, które nie są związane dyrektywą 2013/32/UE, odesłania do niej w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu odczytuje się jako odesłania do dyrektywy 2005/85/WE.”;

[...] 6) tytuł „Załącznik” zastępuje się tytułem „Załącznik I”, a tekst zamieszczony w załączniku do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik II **do rozporządzenia (UE) 2024/1348.**

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący / Przewodnicząca

W imieniu Rady

Przewodniczący / Przewodnicząca

„ZAŁĄCZNIK II

Następujące państwa trzecie są wskazane jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii:

Bangladesz

Kolumbia

Egipt

Indie

Kosowo*

Maroko

Tunezja

* Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa.”
